

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 september 2010 in zaak
nrs. 10/19654 en 10/19655 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling heeft op 20 november 2009 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat hij eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.

2.2. De minister heeft zich in hoger beroep, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat in de verschillende door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in andere zaken getroffen interim measures en de in de interim measure van 14 januari 2010 gestelde vragen, grond is gelegen voor het oordeel dat er ten minste reden is voor twijfel omtrent het antwoord op de vraag of met betrekking tot Italië aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden vastgehouden en dat de minister daarom niet zonder nader onderzoek heeft kunnen volstaan met een enkele verwijzing naar dit beginsel.

2.3. De door de vreemdeling ingeroepen, door de President van het EHRM getroffen, interim measures zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, indien dat het geval is, welke betekenis dit zou kunnen zijn. De ingeroepen interim measures, noch de daarin gestelde vragen bieden derhalve op zichzelf grond voor de conclusie dat de President van het EHRM van oordeel is dat de betreffende vreemdelingen bij overdracht aan Italië een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de omstandigheden in Italië daarom aan overdracht in de weg staan.

Gelet op het voorgaande klaagt de minister dan ook terecht dat hij in de genoemde interim measures geen grond heeft hoeven zien om niet aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel vast te houden. De voorzieningenrechter heeft daarom ten onrechte overwogen dat de minister in de getroffen interim measures aanleiding had moeten zien voor het verrichten van nader onderzoek. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 2 juni 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.5. De vreemdeling heeft zich in beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de minister ten aanzien van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.6. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.7. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling over de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze. De minister kon zich dan ook niet zonder meer op het standpunt stellen dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De beroepsgrond slaagt.

2.8. Het beroep is gegrond. Het besluit dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel

8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.8.1. Daartoe is in de eerste plaats van belang dat de Afdeling, zoals reeds is overwogen in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 en om de in die uitspraak genoemde redenen, geen grond ziet voor het oordeel dat de vreemdeling in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de door het Court of Appeal van Engeland en Wales op 18 augustus 2010 gestelde prejudiciële vragen over de reikwijdte van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (geregistreerd onder zaak nr. C-411/10, PB 2010, C 274/21), niet zou kunnen worden overgedragen aan Italië.

2.8.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.9. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.10. De minister voor Immigratie en Asiel dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 september 2010 in zaak nr. 10/19654;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 2 juni 2010, kenmerk 0911.20.1124;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Het totale bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

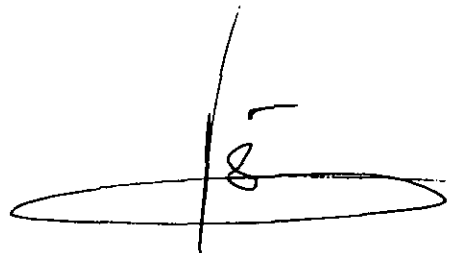
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 november 2011

348-613.

Verzonden: 18 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

023883974

ST-2-GC4

023883974

13:39:32 15-09-2010

1/6

Hake

CUI

uitspraak

registratie in INDIS	mdw	P. 1	9
	unit	IIV	
	datum	15/9	
IND locatie	PV ULAD DEN HAAG		
IND ontvangst-datum	15 SEP, 2010		
dossiernummer		041120170	
invocer-controle	mdw		
	unit		
	datum		

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 10/19655 (voorlopige voorziening)
 AWB 10/19654 (beroep)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 15 september 2010

In de zaak van:

geboren op _____, van Somalische nationaliteit,
 verzoeker,
 gemachtigde: mr. M.C.M.E. Schijvenaars, advocaat te Vlissingen,

tegen;

de minister van Justitie,
 verweerder,
 gemachtigde: mr. Ch. R. Vink, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Proceeverloop

1.1 Op 20 november 2009 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 2 juni 2010 heeft verweerder, de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

1.2 Bij brief van 2 juni 2010 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van diezelfde datum is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot de rechtbank op het beroep heeft beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 22 juni 2010.

1.3 Verweerder heeft op 25 augustus 2010 een verweerschrift ingediend.

1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 2 september 2010. Verzoeker is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige

zaaknummers: AWB 10 / 19655 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 19654 (beroep)

2

voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna de Verordening).
- 2.5 Niet in geschil is dat sedert 6 mei 2010 Italië verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het asielverzoek van verzoeker.

Verzoeker heeft - samengevat - het volgende aangevoerd. Verweerder gaat ten onrechte uit van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Italië houdt zich niet aan de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn en maakt zich schuldig aan refoulement. In dit kader heeft eiser verwezen naar het artikel "asiel in Europa: het Italiaanse asielsysteem in het kader van EU-wetgeving" van mr. A. Ricci Ascoli in de NAV nummer 3 van juni 2009, waarin wordt verwezen naar een rapport van Thomas Hammarberg van 16 april 2009 waarin de leefomstandigheden van vluchtelingen in Italië wordt omschreven. De beschrijving komt overeen met hetgeen verzoeker heeft ondervonden in Italië. Rapporten van Amnesty International van 2007 en 2008 bevestigen de gebrekkige procedure in Italië. Hieruit blijkt dat Italië nog steeds niet beschikt over specifieke asiel- en vreemdelingenwet. Verder zijn de bestaande opvangvoorzieningen dramatisch slecht en is er weinig of geen toegang tot de medische en juridische voorzieningen. Ook verwijst verzoeker naar interim measures die door (de president van) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zijn getroffen in verband met de overdracht aan Italië op 18 augustus 2009 nr. 44517/09, 12 oktober 2009 nr. 53992/09, 13 november 2009 nr. 59926/09, 2 december 2009 nr. 63469/09, 7 januari 2010 nr. 67779/09, 14 januari 2010 nr. 2303/10 en 10 februari 2010 nr. 4107/10 en naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle van 8 januari 2010 AWB 09/44674. Voorts verwijst verzoeker naar het standpunt van het NIDOS van 10 november 2009 waaruit blijkt dat het NIDOS niet meewerkt aan overdrachten van minderjarige asielzoekers naar een ander Europees land zolang niet duidelijk is waar de minderjarige wordt opgevangen en wie de voogdij krijgt. Daarbij verwijst verzoeker ook naar de notitie van 14 december 2009

zaaknummers: AWB 10 / 19655 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 19654 (beroep)

3

van 'Save The Children'. Nu verzoeker zich in Italië heeft voorgedaan als meerderjarige, wordt geen rekening gehouden met zijn minderjarigheid. Daarbij wordt verwezen naar het door verzoeker overgelegde e-mailbericht van 30 maart 2010 van mr. Ter zitting heeft de gemachtigde van verzoeker gewezen op de interim measure van 17 augustus 2010, nummer 46769/2010.

- 2.6 Verweerder stelt zich - samengevat - op het standpunt dat op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uit mag worden gegaan dat de lidstaten van de EU de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag, het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn naleven. De getroffen interim measures van het EHRM betreffen slechts voorlopige maatregelen en zijn niet van een motivering voorzien, zodat daar niet uit kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen. De interim measures noch de gestelde vragen bieden op zichzelf grond voor de conclusie dat het EHRM thans van oordeel is dat de omstandigheden in Italië aan overdracht in de weg staan. Daarbij verwijst verweerder naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 30 oktober 2009 nummer 200906498/1, JV 2009/483, van 15 februari 2010, nummer 200905823/1/V3, JV 2010/133 en de uitspraken van 14 juni 2010 met de nummers 201004250/1, 201004110/1, 201003389/1 alsmede de uitspraken van 25 mei 2010, nummer 201004131/1 en van 20 mei 2010 nummer 201002592/1. Voornoemde uitspraken zien alle op soortgelijke procedures en waarbij het beroep van de desbetreffende vreemdelingen ongegrond is verklaard en het hiertegen ingestelde hoger beroep telkenmale met toepassing van het bepaalde in artikel 91, tweede lid, Vw, is afgedaan. Ter zitting heeft verweerder verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2010 (nr. 201007529/3/V3) waarin bovengenoemde jurisprudentie wordt bevestigd, aldus verweerder.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.7 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan verzoeker om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.
- 2.8 De voorzieningenrechter overweegt dat de door verzoeker aangehaalde interim measures van 14 januari 2010 nr. 2303/10 zijn getroffen tegen zowel Nederland als Finland. De president van het EHRM heeft in de interim measure van 14 januari 2010 vragen gesteld aan Nederland over de situatie waarin de moeder met kind waarvoor de interim measure is getroffen in Italië zullen geraken. De Nederlandse regering is gevraagd om aan te geven of een garantie kan worden verkregen dat de moeder en haar kind opvang kunnen krijgen in Italië. Daarnaast is Nederland verzocht om aan te geven of er garanties kunnen worden verkregen dat Italië, voordat een besluit wordt gegeven om de betrokkene uit te zetten, een grondig onderzoek ('rigorous examination') verricht naar de stelling van de vreemdeling dat deze uitzetting een schending van artikel 3 EVRM oplevert. Daarnaast heeft verzoeker op andere interim measures gewezen van het EHRM die zijn toegewezen.
- 2.9 De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn standpunt dat de toegewezen interim measures uitsluitend moeten worden gezien tegen de achtergrond van de

zaaknummers: AWB 10/19655 (voorlopige voorziening)
AWB 10/19654 (beroep)

4

bijzonderheden in het concrete geval. Uit de vraag van het EHRM in voornoemde interim measure om garanties dat geen uitzetting zal plaatshebben zonder grondig onderzoek naar het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM leidt de voorzieningenrechter af dat door het EHRM aan de grondigheid van de procedure in Italië wordt getwijfeld. Dit acht de voorzieningenrechter een kwestie die het individuele geval overstijgt. Hierbij is van belang dat het de verantwoordelijkheid is van de lidstaten om zich ervan te verzekeren dat de vreemdeling als gevolg van de uitzetting niet wordt onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, zoals geoordeeld in de uitspraak van 11 februari 2010 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, gewezen onder nummer Awb 09/40547. De door het EHRM gestelde vraag aan Nederland aangaande de garantie dat Italië niet zal uitzetten zonder onderzoek van dit risico bevestigt die verantwoordelijkheid.

- 2.10 Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder niet zonder nader onderzoek heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel.
- 2.11 Het beroep is gegrond en het bestreden besluit dient wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb te worden vernietigd. De overige beroepsgronden behoeven geen verdere bespreking.
- 2.12 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.13 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1).

zaaknummers: AWB 10 / 19655 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 19654 (beroep)

5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening en € 437,- in verband met het beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. B.M.A. Bataille, voorzieningenrechter, en op 15 september 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.A. van der Meijden, griffier.

Afschrift verzonden op: 15 SEP 2010

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor een sluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

22 SEP 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: B.M. Kristel
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
van 15 september 2010
met kenmerk 10/19654

Inzake:

met IND-kenmerk 0911.20.1124
aan te dulden als verweerder
gemachtigde: mr M.C.M.B. Schijvenaars
advocaat te Vilssingen

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr Ch.R. Vink
070 779 4584

1. Inleiding

De minister van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter te 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 15 september 2010 met kenmerk AWB 10/19654 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen het besluit van 2 juni 2010 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de minister van Justitie (hierna: minister) heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen en de minister in de proceskosten, ad. € 437,00 heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 20 november 2009 heeft verweerder een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 2 juni 2010 heeft de minister de aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de minister

- 3.1. De minister heeft twee grieven tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de rechtsoverwegingen 2.8 en 2.9 op pagina 3 en 4 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter overweegt dat de door verzoeker aangehaalde interim measures van 14 januari 2010 nr. 2303/10 zijn getroffen tegen zowel Nederland als Finland. De president van het EHRM heeft in de interim measure van 14 januari 2010 vragen gesteld aan Nederland over de situatie waarin de moeder met kind waarvoor de interim measure is getroffen in Italië zullen geraken. De Nederlandse regering is gevraagd om aan te geven of een garantie kan worden verkregen dat de moeder en haar kind opvang kunnen krijgen in Italië. Daarnaast is Nederland verzocht om aan te geven of er garanties kunnen worden verkregen dat Italië, voordat een besluit wordt gegeven om de betrokkene uit te zetten, een grondig onderzoek ('rigorous examination') verricht naar de stelling van de vreemdeling dat deze uitzetting een schending van artikel 3 EVRM oplevert. Daarnaast heeft verzoeker op andere interim measures gewezen van het EHRM die zijn toegewezen."

en

"De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn standpunt dat de toegewezen interim measures uitsluitend moeten worden gezien tegen de achtergrond van de bijzonderheden in het concrete geval. Uit de vraag van het EHRM in voornoemde interim measure om garanties dat geen uitzetting zal plaatshebben zonder grondig onderzoek naar het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM leidt de voorzieningenrechter af dat de door het EHRM aan de grondigheid van de procedure in Italië wordt getwijfeld. Dit acht de voorzieningenrechter een kwestie die het individuele geval overstijgt. Hierbij is van belang dat het de

verantwoordelijkheid is van de lidstaten om zich ervan te verzekeren dat de vreemdeling als gevolg van de uitzetting niet wordt onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, zoals geoordeeld in de uitspraak van 11 februari 2010 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, gewezen onder nummer AWB 09/40547. De door het EHRM gestelde vraag aan Nederland aangaande de garantie dat Italië niet zal uitzetten zonder onderzoek van dit risico bevestigt die verantwoordelijkheid."

Grief 2

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder niet zonder nader onderzoek heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

4. Toelichting op de grieven
- 4.1. Gelet op de onderlinge samenhang worden de grieven 1 en 2 gezamenlijk toegelicht.
- 4.2. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Verordening (hierna: Vo) 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Aan de bewoordingen en strekking van deze bepaling kan geen andere conclusie worden verbonden dan dat het hier bij uitstek gaat om een discretionaire bevoegdheid van de ene lidstaat jegens de andere, van welke bevoegdheid terughoudend gebruik wordt gemaakt.

- 4.3. Ingevolge paragraaf C3/2.3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) gaat de minister er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten principale vanuit dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de betrokken vreemdeling wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt.¹ Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, bestaat de mogelijkheid voor Nederland om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003. Hierbij is niet van belang of het om een terugname- of een overnameverzoek zou gaan.

Het ligt op de weg van de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging van verdragspartijen bij het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de vreemdeling aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden

¹ Zie nummers 2 en 15 van de Preambule van Vo 343/2003.

onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 EVRM.

Zie:

- AbRS 9 december 2009, nr. 200902770/1 (www.raadvanstate.nl)

- 4.4. Verweerder heeft niet aan de hand van concrete aanwijzingen aannemelijk gemaakt dat Italië voornoemde verdragsverplichtingen jegens haar niet zal nakomen.
- 4.5. In de bestreden uitspraak merkt de voorzieningenrechter op dat de president van het EHRM in de Interim measure van 14 januari 2010 vragen heeft gesteld aan Nederland over de situatie waarin de moeder met kind, waarvoor de Interim measure getroffen is, in Italië zullen geraken. Daarbij heeft het EHRM garanties gevraagd aan de Nederlandse regering dat geen uitzetting zal plaatshebben zonder grondig onderzoek door de Italiaanse autoriteiten naar het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter leidt hieruit af, mede nu het een vergelijkbare casus betreft, dat door het EHRM aan de grondigheid van de asielprocedure in Italië wordt getwijfeld. De voorzieningenrechter acht dit een kwestie die het individuele geval overstijgt. De minister acht de overwegingen van de voorzieningenrechter onjuist.
- 4.6. De voorzieningenrechter mist ook immers dat de omstandigheid dat door de president van het EHRM vragen zijn gesteld aan Nederland, niet tot het oordeel leidt dat ten aanzien van Italië niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Immers, de interim measures, noch de daarin gestelde vragen, bieden op zichzelf grond voor de conclusie dat het EHRM thans van oordeel is dat de omstandigheden in Italië aan overdracht in de weg staan.

Zie:

- AbRS 15 februari 2010, nr. 200905823/1 (www.raadvanstate.nl)
- AbRS 3 november 2009, nr. 200905828/1 (JV 2009/485).

- 4.7. Voorts merkt de minister op dat de kernvraag is of er aanwijzingen zijn dat overgedragen asielzoekers zonder ordelijke behandeling van hun aanvragen om bescherming worden gerefouleerd. Indien die aanwijzingen er niet zijn, is er geen reden af te wijken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tevens merkt de minister op dat, voor zover de voorzieningenrechter meent dat Italië handelt in strijd met de Procedurerichtlijn, daaromtrent behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten en daarna zo nodig bij het Hof. De minister wijst in dit kader op de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009/41).
- 4.8. De minister merkt verder op dat, voor zover de voorzieningenrechter het oordeel in rechtsoverweging 2.9 baseert op de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, van 11 februari 2010, met kenmerk AWWb 09/40547, de minister tegen deze uitspraak hoger beroep heeft ingesteld. Dit hoger beroep is bij uw Afdeling bekend onder nummer 201002429/1.
- 4.9. Gelet op het vorenstaande heeft de voorzieningenrechter miskend dat de door verweerder aangehaalde interim measure niet kan worden aangemerkt als concrete aanwijzing dat Italië voornoemde verdragsverplichtingen jegens haar niet zal nakomen. Naar het oordeel van

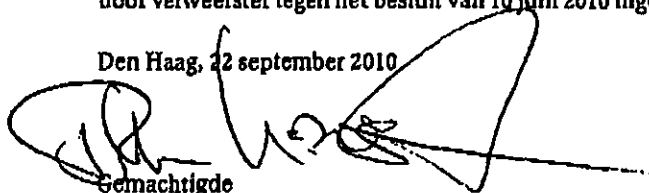
de minister is de voorzieningenrechter derhalve ten onrechte van oordeel dat de minister niet zonder nader onderzoek heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

- 4.10. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 2.11, 2.12 en 2.13 van de bestreden uitspraak. Geconcludeerd van de hiervoor geformuleerde grieven tasten ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

5. Conclusie

De minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 10 juni 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 22 september 2010

Gemachtigde

mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger
Minister van Justitie
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag